

Το Βιβλίο του Δανιήλ - Εκατόν Πεντηκοστό Όγδοο

Αποκαλύπτοντας το Όραμα: Κατανόηση των Ημερών Πένθους στον Δανιήλ

Jeff Pippenger

2024-03-25

Κατά τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Κύρου, βασιλέως τῆς Περσίας, ἀπεκαλύφθη λόγος πρὸς τὸν Δανιήλ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἐκλήθη Βαλτασάσαρ· καὶ ὁ λόγος ἦτο ἀληθινός, ἀλλὰ ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦτο μακρός· καὶ ἐνόησε τὸν λόγον, καὶ ἔλαβε σύνεσιν τῆς ὀράσεως. Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις ἐγὼ, ὁ Δανιήλ, ἐπένθουν ἐπὶ τρεῖς ὀλοκλήρους ἐβδομάδας. Ἄρτον ἐπιθυμητὸν δὲν ἔφαγον, οὔτε κρέας οὔτε οἶνος εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου, οὔτε ἤλειψα ἐμαυτὸν διόλου, ἕως οὔ συνεπληρώθησαν τρεῖς ὀλόκληροι ἐβδομάδες. Καὶ τὴν εἰκοστὴν τετάρτην ἡμέραν τοῦ πρώτου μηνός, ἐνῶ ἤμην παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ μεγάλου ποταμοῦ, ὅστις εἶναι ὁ Ἰδδεκέλ. Δανιήλ 10:1–4.

Κατά τη συμβολική περίοδο των τριών και ημίσεος ημερών του ενδεκάτου κεφαλαίου της Αποκάλυψης, όταν οι δύο μάρτυρες κείνται νεκροί στην πλατεία, ένα «πράγμα» αποκαλύπτεται στον Βαλτασάσαρ. Προηγουμένως είχε κατανοήσει την «όραση» (mareh), διότι στο ένατο κεφάλαιο ο Γαβριήλ είχε ήδη έλθει και του είχε δώσει κατανόηση της οράσεως.

Ναι, ενώ ακόμη μιλούσα προσευχόμενος, ο άνδρας Γαβριήλ, τον οποίον είχα δει στην όραση κατ' αρχάς, πετώντας ταχέως, με άγγιξε περίπου κατά την ώρα της εσπερινής προσφοράς. Και με πληροφόρησε, και μίλησε μαζί μου, και είπε: Ω Δανιήλ, τώρα εξήλθα για να σου δώσω σοφία και σύνεση. Από την αρχή των δεήσεών σου εξήλθε η προσταγή, και ήλθα να σου το δείξω· διότι είσαι πολύ αγαπητός· γι' αυτό εννόησε το πράγμα και πρόσεξε την όραση. Δανιήλ 9:21–23.

Ο «άνηρ Γαβριήλ, τὸν ὁποῖον» ὁ Δανιήλ «εἶχεν ἰδεῖ ἐν τῇ ὀράσει κατ' ἀρχάς», ἀναφέρεται εἰς τὸ «chazon», ὄραμα τῆς προφητικῆς ἱστορίας, πράγμα πὸ ἀναφερόταν εἰς τὸν Γαβριήλ ὡς ἐρμηνεύοντα τὸ ὄραμα τῶν βασιλειῶν τῆς βιβλικῆς προφητείας εἰς τὸν Δανιήλ ἐν τῷ ὀγδόῳ κεφαλαίῳ. Ἀλλὰ τὸ «ὄραμα», τὸ ὁποῖον ὁ Δανιήλ ἔπρεπε τότε νὰ κατανοήσῃ ἐν τῷ ἐνάτῳ κεφαλαίῳ, ἦτο τὸ «mareh», ὄραμα τῆς ἐμφανίσεως. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Γαβριήλ παρέχει εἰς τὸν Δανιήλ τὴν ἱστορικὴν ἀνάλυσιν τῆς προφητείας τῶν δύο χιλιάδων τριακοσίων ἐτῶν.

Το ένατο κεφάλαιο εκπληρώθηκε κατά το πρώτο έτος του Δαρείου. Όταν ο Βαλτασάσαρ δηλώνει ὅτι «ἐνόησε τὸ ὄραμα», κατὰ «τὸ τρίτο έτος τοῦ Κύρου», εἶχε ἐννοήσῃ τὸ ὄραμα «mareh» ἐπὶ δύο έτη. Εκείνο που κατέληξε να ἐννοήσῃ ο Βαλτασάσαρ κατὰ «τας ἡμέρας ἐκεῖνας» τοῦ πένθους ἦταν τὸ «πράγμα», δηλαδή ἡ ἐβραϊκὴ λέξις «dabar», και ἦταν μακρὸ, διότι ὁ προσδιορισμένος καιρὸς ἦταν δύο χιλιάδες πεντακόσια εἴκοσι έτη.

Ο Δανιήλ εἶχε ἤδη κατανοήσῃ κάτι ἀπὸ τὸ «πρᾶγμα», διότι στο ένατο κεφάλαιο ἐπιτελοῦσε τὴν προσευχὴ τοῦ Λευιτικοῦ εἴκοσι έξι, και αὐτὴ εἶναι ἡ προσευχὴ τοῦ «πράγματος». Υπήρξε ἀυξημένο φως ἐπάνω στους «επτὰ καιρούς», το οποίο ὁ Βαλτασάρ ἐφθασε να κατανοήσῃ κατὰ τις

είκοσι μία ημέρες του πένθους, και η αύξηση του φωτός επάνω στους «επτά καιρούς» κατά τις ημέρες εκείνες του πένθους προετύπωνε το αυξημένο φως επάνω στους «επτά καιρούς» το 1856. Και οι Μιλλερίτες επίσης γνώριζαν προηγουμένως τους «επτά καιρούς», διότι τους είχαν κηρύξει, αλλά υπήρξε προστιθέμενο φως, το οποίο επρόκειτο να τους δοκιμάσει ακριβώς στο ίδιο το σημείο της ιστορίας τους κατά το οποίο μετέβαιναν από το Φιλαδελφιανό στο Λαοδικειανό κίνημα.

Οι ημέρες πένθους του Βαλτασάσαρ παραλληλίζονται με την προφητική ιστορία του χρόνου κατά τον οποίο το Φιλαδελφιανό κίνημα μεταβλήθηκε στο Λαοδικειανό κίνημα το 1856, και έπειτα στη Λαοδικειανή Εκκλησία των Αντβεντιστών το 1863. Τόσο η ιστορία του Βαλτασάσαρ όσο και των Μιλλεριτών, αναφορικά με το αυξημένο φως επάνω στις «επτά καιρούς», ευθυγραμμίζεται με τη μετάβαση του Λαοδικειανού κινήματος του τρίτου αγγέλου προς το Φιλαδελφιανό κίνημα των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, και με τις ημέρες πένθους, οι οποίες είναι κατά τον χρόνο της αναμονής, όταν επρόκειτο να αποκαλυφθεί αυξημένο φως επάνω στις «επτά καιρούς».

Ο Βαλτάσαρ αντιπροσωπεύει τόσο έναν αγγελιοφόρο όσο και ένα κίνημα. Κατά τις ημέρες του πένθους του, ο αγγελιοφόρος πρόκειται να κατανοήσει το «πράγμα», το οποίο είναι η Αλήθεια, και έπειτα να παρουσιάσει το «πράγμα» σε ένα κίνημα, όταν ο Μιχαήλ αναστήσει τους δύο μάρτυρες το 2023.

Η εβραϊκή λέξη «mareh» (όραση της εμφανίσεως του Χριστού), την οποία ο Δανιήλ προσδιορίζεται στο πρώτο εδάφιο ως κατανοών, παρουσιάζεται τέσσερις φορές στην τελευταία όραση του Δανιήλ. Δύο φορές μεταφράζεται ως «όραση» και δύο φορές ως «εμφάνιση». Την πρώτη φορά που ο Δανιήλ χρησιμοποιεί τη λέξη στο πρώτο εδάφιο, δηλώνει ότι κατενόησε την «όραση», αλλά οι άλλες τρεις αναφορές προσδιορίζουν ότι ο Δανιήλ βίωσε την όραση. Στο έκτο εδάφιο, το πρόσωπο του Χριστού ήταν «ως η ‘εμφάνιση’ αστραπής».

Και κατά την εικοστή τετάρτη ημέρα του πρώτου μηνός, ενώ ήμην πλησίον του μεγάλου ποταμού, ο οποίος είναι ο Τίγρης, τότε ύψωσα τους οφθαλμούς μου και είδον, και ιδού, άνθρωπός τις ενδεδυμένος λινά, του οποίου η οσφύς ήτο περιεζωσμένη με καθαρόν χρυσίον του Ουφάζ· και το σώμα αυτού ήτο ως χρυσόλιθος, και το πρόσωπον αυτού ως η όψις της αστραπής, και οι οφθαλμοί αυτού ως λαμπάδες πυρός, και οι βραχίονες αυτού και οι πόδες αυτού ως εις όψιν χαλκός στιλβωμένος, και η φωνή των λόγων αυτού ως φωνή πλήθους. Και εγώ, ο Δανιήλ, μόνος είδον την όρασιν· διότι οι άνδρες οι μετ’ εμού δεν είδον την όρασιν· αλλά μέγας τρόμος επέπεσεν επ’ αυτούς, ώστε έφυγον διά να κρυφθούν. Διά τούτο έμεινα μόνος, και είδον την μεγάλην ταύτην όρασιν, και δεν έμεινεν δύναμις εν εμοί· διότι η ευπρέπεία μου μετεβλήθη εν εμοί εις φθοράν, και δεν εκράτησα ουδεμίαν δύναμιν. Δανιήλ 10:4-8.

Υπάρχει και μία άλλη εβραϊκή λέξη που μεταφράζεται ως «όραμα», την οποία θα εξετάσουμε αφού πρώτα εκθέσουμε ορισμένα χαρακτηριστικά της εβραϊκής λέξεως «mareh». Στα προηγούμενα εδάφια, η λέξη «appearance» είναι η εβραϊκή λέξη «mareh». Η ίδια λέξη μεταφράζεται ως «όραμα» στο εδάφιο δεκαέξι. Στο εδάφιο δεκαέξι, το όραμα του Χριστού έχει καταστήσει τον Δανιήλ περίλυπο.

Και ιδού, ένας ως ομοίωμα υιών ανθρώπων ήγγισε τα χείλη μου· τότε ήνοιξα το στόμα μου και ελάλησα, και είπα προς εκείνον που ίστατο ενώπιόν μου· Κύριέ μου, εξαιτίας της οράσεως αι οδύνη μου με κατέλαβον, και δεν διετήρησα ουδεμίαν δύναμιν. Δανιήλ 10:16.

Η εβραϊκή λέξη που αποδίδεται ως «θλίψεις» σημαίνει μεντεσέ, και το «όραμα» της εμφανίσεως του Χριστού, το οποίο είδε ο Δανιήλ στο εδάφιο, περιστράφηκε επάνω σε έναν μεντεσέ. Ο «μεντεσές» στην προφητεία αντιπροσωπεύει ένα σημείο καμπής.

«Υπάρχουν διδάγματα που πρέπει να αντληθούν από την ιστορία του παρελθόντος· και η προσοχή στρέφεται σε αυτά, ώστε όλοι να κατανοήσουν ότι ο Θεός εργάζεται τώρα κατά τις ίδιες αρχές με τις οποίες πάντοτε εργάστηκε. Το χέρι Του φαίνεται στο έργο Του και ανάμεσα στα έθνη τώρα, ακριβώς όπως φαίνεται αδιάκοπα από τότε που το ευαγγέλιο κηρύχθηκε για πρώτη φορά στον Αδάμ στην Εδέμ.

«Υπάρχουν περίοδοι που αποτελούν καμπές στην ιστορία των εθνών και της εκκλησίας. Κατά την πρόνοια του Θεού, όταν φθάνουν αυτές οι διάφορες κρίσεις, δίδεται το φως για εκείνον τον καιρό. Εάν γίνει δεκτό, ακολουθεί πνευματική πρόοδος· εάν απορριφθεί, επέρχονται πνευματική παρακμή και ναυάγιο. Ο Κύριος, μέσα στον λόγο Του, έχει αποκαλύψει το επιθετικό έργο του ευαγγελίου, όπως αυτό έχει προωθηθεί στο παρελθόν και όπως θα προωθηθεί στο μέλλον, έως και την τελική σύγκρουση, όταν σατανικές δυνάμεις θα πραγματοποιήσουν την τελευταία τους θαυμαστή κίνηση.» Bible Echo, 26 Αυγούστου, 1895.

Το δέκατο έκτο εδάφιο αντιπροσωπεύει ένα σημείο καμπής στην ιστορία την οποία αντιπροσωπεύει ο Βαλτασάσαρ. Είναι σημείο καμπής τόσο για το Ρεπουμπλικανικό κέρασ (το έθνος) όσο και για το Προτεσταντικό κέρασ (την εκκλησία). Αντιπροσωπεύει μια κρίση, και αντιπροσωπεύει το σημείο στο οποίο δίδεται ιδιαίτερο φως για εκείνη την ιστορία. Το σημείο καμπής για τον Δανιήλ συνέβη όταν ο Δανιήλ είχε «αγγιχθεί», για δεύτερη φορά από τις τρεις φορές. Ο Δανιήλ θα αγγιζόταν τρεις φορές, και η δεύτερη φορά που αγγίχθηκε ήταν σημείο καμπής για τον Δανιήλ, και εκείνο το σημείο καμπής ήταν η δεύτερη από τις τρεις φορές κατά τις οποίες ο Δανιήλ είδε το όραμα «mareh».

Και ιδού, κάποιος, όμοιος με την ομοιότητα των υιών των ανθρώπων, άγγιξε τα χείλη μου· τότε άνοιξα το στόμα μου και μίλησα, και είπα προς εκείνον που στεκόταν ενώπιόν μου: Κύριέ μου, εξαιτίας της οράσεως οι πόνοι μου επέστρεψαν επάνω μου, και καμία δύναμη δεν απέμεινε μέσα μου. Δανιήλ 10:16.

Θα εξετάσουμε εν συντομία τα τρία αγγίγματα. Η πρώτη από τις τέσσερις φορές που ο Δανιήλ χρησιμοποιεί τη λέξη «mareh» ήταν η μαρτυρία του ότι κατανόησε το όραμα, ενώ οι τελευταίες τρεις αναφορές προσδιορίζουν την εμπειρία του όταν πράγματι είδε την εμφάνιση. Την τρίτη φορά που προσδιορίζει το όραμα της εμφάνισης είναι στο δέκατο όγδοο εδάφιο, όπου αγγίζεται για τρίτη φορά.

Κατόπιν ήλθε πάλι και με άγγιξε κάποιος που έμοιαζε στην όψη με άνθρωπο, και με ενίσχυσε. Δανιήλ 10:18.

Με το δεύτερο άγγιγμα, στο εδάφιο δεκαέξι, που αποτελεί τη δεύτερη αναφορά στο όραμα της «marah», η δύναμή του τον εγκαταλείπει· αλλά με το τρίτο άγγιγμα η δύναμή του αποκαθίσταται. Στα εδάφια δέκα, δεκαέξι και δεκαοκτώ ο Δανιήλ αγγίζεται. Στο εδάφιο έξι, ο Δανιήλ βλέπει την εμφάνιση του Χριστού, και έπειτα του Γαβριήλ, και στο εδάφιο δέκα ο Γαβριήλ αγγίζει τον Δανιήλ για πρώτη φορά.

Κατόπιν ύψωσα τους οφθαλμούς μου και είδα, και ιδού, κάποιος άνδρας ενδεδυμένος λινά, του οποίου η οσφύς ήτο περιεζωσμένη με καθαρόν χρυσίον του Ουφάζ· και το σώμα αυτού ήτο ως βήρυλλος, και το πρόσωπον αυτού ως όψις αστραπής, και οι οφθαλμοί αυτού ως λαμπάδες πυρός, και οι βραχίονες αυτού και οι πόδες αυτού ως εις χρώμα χαλκού στιλβωμένου, και η φωνή των λόγων αυτού ως φωνή πλήθους. Και εγώ, ο Δανιήλ, μόνος είδον την όρασιν· διότι οι άνδρες οι μετ' εμού δεν είδον την όρασιν· όμως μέγας τρόμος επέπεσε εν επ' αυτούς, ώστε έφυγον διά να κρυφθούν. Όθεν εγώ έμεινα μόνος και είδον την μεγάλην ταύτην όρασιν, και δεν έμεινεν εν εμοί δύναμις· διότι η ευπρέπειά μου μετεστράφη εν εμοί εις φθοράν, και δεν διετήρησα ουδεμίαν δύναμιν.

Πλην άκουσα τη φωνή των λόγων αυτού· και όταν άκουσα τη φωνή των λόγων αυτού, περιήλθα σε βαθύ ύπνο επί προσώπου μου, με το πρόσωπό μου προς τη γη. Και ιδού, μία χείρ με ήγγισε, η οποία με έστησε επί των γονάτων μου και επί των παλαμών των χειρών μου. Και μου είπε: Δανιήλ, άνδρα σφόδρα αγαπητόν, εννόησε τους λόγους που λαλώ προς σε, και στάσου όρθιος· διότι προς σε απεστάλην τώρα. Και όταν ελάλησε προς εμέ τούτον τον λόγον, εστάθην τρέμων. Τότε μου είπε: Μη φοβού, Δανιήλ· διότι από της πρώτης ημέρας κατά την οποία έθεσες την καρδιά σου εις το να εννοήσεις και να ταπεινώσεις σεαυτόν ενώπιον του Θεού σου, οι λόγοι σου εισακούσθησαν, και εγώ ήλθα εξαιτίας των λόγων σου. Αλλ' ο άρχων της βασιλείας της Περσίας ανθίστατο εις εμέ είκοσι μία ημέρας· πλην ιδού, ο Μιχαήλ, εις εκ των πρώτων αρχόντων, ήλθε να με βοηθήσει· και εγώ παρέμεινα εκεί παρά τοις βασιλεύσι της Περσίας. Και τώρα ήλθα να σε κάνω να εννοήσεις όσα θα συμβούν εις τον λαόν σου κατά τας εσχάτας ημέρας· διότι το όραμα είναι ακόμη διά πολλάς ημέρας. Δανιήλ 10:5–14.

Τότε, στο δέκατο έκτο εδάφιο, ο Δανιήλ αγγίζεται για δεύτερη φορά, όταν βλέπει το όραμα του Χριστού.

Και όταν μου ελάλησε τέτοιους λόγους, έστρεψα το πρόσωπό μου προς τη γη και εσιώπησα. Και ιδού, ένας όμοιος κατά την ομοιότητα των υιών των ανθρώπων ήγγισε τα χείλη μου· τότε ήνοιξα το στόμα μου και ελάλησα, και είπα προς εκείνον που εστεκόταν εμπρός μου· Κύριέ μου, εξαιτίας της οράσεως οι οδύνες μου ήλθαν επ' εμέ, και δύναμη δεν απέμεινε μέσα μου. Διότι πώς δύναται ο δούλος του κυρίου μου τούτου να λαλήσει με τον κύριόν μου τούτον; επειδή, όσον αφορά εμένα, ευθύς δεν απέμεινε δύναμη μέσα μου, ούτε πνοή έμεινε εν εμοί. Δανιήλ 10:15–17.

Κατόπιν, ο Δανιήλ αγγίζεται για τρίτη φορά, με την εμφάνιση του Γαβριήλ, όχι του Χριστού.

Κατόπιν ήλθε πάλιν και με άγγιξε κάποιος όμοιος κατά την όψη με άνθρωπο, και με ενίσχυσε, και είπε: Ω άνθρωπε σφόδρα αγαπημένε, μη φοβού· ειρήνη σε σένα· ίσχυε, ναι, ίσχυε. Και όταν μίλησε προς εμένα, ενισχύθηκα και είπα: Ας μιλήσει ο κύριός μου, διότι με ενίσχυσες. Τότε είπε: Γνωρίζεις για ποιον λόγο ήλθα προς εσένα; Και τώρα θα επιστρέψω για να

πολεμήσω με τον άρχοντα της Περσίας· και όταν εξέλθω, ιδού, ο άρχων της Ελλάδος θα έλθει. Αλλά θα σου δείξω εκείνο που είναι καταγεγραμμένο στη γραφή της αληθείας· και δεν υπάρχει κανείς που να στέκεται μαζί μου σε αυτά, παρά μόνον ο Μιχαήλ, ο άρχοντάς σας. Δανιήλ 10:18–21.

Ο Δανιήλ αγγίζεται τρεις φορές, και την πρώτη και την τρίτη φορά αγγίζεται από τον άγγελο Γαβριήλ. Τη δεύτερη φορά που αγγίζεται, είναι από τον Χριστό. Ο Δανιήλ χρησιμοποίησε την ίδια εβραϊκή λέξη τέσσερις φορές, αλλά την πρώτη από τις τέσσερις φορές, στο εδάφιο ένα, δήλωνε ότι κατανοούσε το «όραμα». Η κατανόηση μιας αλήθειας είναι σημαντική, αλλά δεν είναι το ίδιο με τη βίωση της αλήθειας, όπως συνέβη σ' αυτόν τις άλλες τρεις φορές.

Όταν ολοκληρώθηκαν οι ημέρες του πένθους του Δανιήλ, του δόθηκε η εμπειρία του οράματος, το οποίο είχε κατανοήσει πριν ολοκληρωθούν οι ημέρες του πένθους του. Η εμπειρία αποτελείται από τρία στάδια, τα οποία παριστάνονται με τρία αγγίγματα. Το πρώτο και το τελευταίο άγγιγμα πραγματοποιήθηκαν από τον Γαβριήλ, και το μεσαίο άγγιγμα από τον Χριστό. Το πρώτο και το τελευταίο άγγιγμα ήταν το πρώτο και το τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Σε εκείνο το δεύτερο στάδιο, ο Δανιήλ αναγνωρίζει την κατάστασή του ως επαναστάτης αμαρτωλός σε σχέση προς τον Κύριό του, και έτσι το μεσαίο άγγιγμα αντιπροσωπεύει την ανταρσία, όπως παριστάνεται από το δέκατο τρίτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου.

«Αλλά ο Πέτρος δεν έδινε πλέον προσοχή ούτε στα πλοίαρια ούτε στο φορτίο. Αυτό το θαύμα, περισσότερο από οποιοδήποτε άλλο είχε ποτέ δει, ήταν γι' αυτόν φανέρωση θείας δυνάμεως. Στον Ιησού έβλεπε Έναν που κρατούσε ολόκληρη τη φύση υπό τον έλεγχο Του. Η παρουσία της θεότητας αποκάλυπτε τη δική του ακαθαρσία. Η αγάπη προς τον Διδάσκαλό του, η ντροπή για τη δική του απιστία, η ευγνωμοσύνη για τη συγκατάβαση του Χριστού, και πάνω απ' όλα, η αίσθηση της ακαθαρσίας του ενώπιον της άπειρης αγνότητας, τον κατέκλυσαν. Ενώ οι σύντροφοί του ασφάλιζαν το περιεχόμενο του δικτύου, ο Πέτρος έπεσε στα πόδια του Σωτήρα, αναφωνώντας: “Εξελθε απ' εμού· διότι είμαι αμαρτωλός άνθρωπος, Κύριε.”»

«Ήταν ή αυτή παρουσία της θείας αγιότητας που είχε κάνει τον προφήτη Δανιήλ να πέσει ως νεκρός ενώπιον του άγγελου του Θεού. Είπε: “Η εὐπρέπειά μου μετεβλήθη ἐν ἐμοὶ εἰς φθοράν, καὶ δὲν ἔμεινε ἐν ἐμοὶ δύναμις.” Ἔτσι, ὅταν ὁ Ἡσαΐας εἶδε τὴ δόξα τοῦ Κυρίου, ἀναφώνησε: “Οὐαὶ εἰς ἐμέ! διότι εἶμαι χαμένος· ἐπειδὴ εἶμαι ἄνθρωπος ἀκαθάρτων χειλέων, καὶ κατοικῶ ἐν μέσῳ λαοῦ ἀκαθάρτων χειλέων· διότι οἱ ὀφθαλμοί μου εἶδαν τὸν Βασιλέα, τὸν Κύριον τῶν δυνάμεων.” Δανιήλ 10:8· Ἡσαΐας 6:5. Ἡ ἀνθρωπότητα, μὲ τὴν ἀσθένεια καὶ τὴν ἁμαρτία της, ἐτέθη σὲ ἀντίθεση μὲ τὴν τελειότητα τῆς θεότητος, καὶ ἔνωσε τὸν ἑαυτό του ἐντελῶς ἔλλιπὴ καὶ ἀνόσιο. Ἔτσι συνέβη μὲ ὅλους ὅσοι ἀξιώθηκαν νὰ λάβουν μία θέα τοῦ μεγαλείου καὶ τῆς μεγαλειότητος τοῦ Θεοῦ.»

«Ο Πέτρος αναφώνησε: “Εξελθε απ' εμού, διότι είμαι αμαρτωλός άνθρωπος·” εντούτοις προσκολλήθηκε στα πόδια του Ιησού, αισθανόμενος ότι δεν μπορούσε να χωριστεί από Αυτόν. Ο Σωτήρας απάντησε: “Μη φοβού· ἀπὸ τοῦ νῦν θὰ ἀλιεύεις ἄνθρώπους.” Ἦταν ἀφοῦ ὁ Ἡσαΐας εἶχε ἀντικρίσει τὴν ἀγιότητα τοῦ Θεοῦ καὶ τὴ δική του ἀναξιοσύνη, που του ἐμπιστεύθηκε τὸ θεῖο μήνυμα. Ἦταν ἀφοῦ ὁ Πέτρος εἶχε ὀδηγηθεῖ σὲ αὐταπάρνηση καὶ ἐξάρτηση ἀπὸ τὴ θεῖα δύναμη, που ἔλαβε τὴν κλήση γιὰ τὸ ἔργο του υπὲρ τοῦ Χριστοῦ.» The

Desire of Ages, 246.

Το όραμα της «mareh» είναι το όραμα της εμφανίσεως του Χριστού, αλλά ο άγγελος Γαβριήλ παριστάνεται κατά τη δεύτερη και την τέταρτη φορά που ο Δανιήλ χρησιμοποίησε τη λέξη. Την πρώτη φορά δηλώθηκε ότι ο Βαλτασάσαρ κατανόησε το όραμα, αλλά οι τρεις τελευταίες φορές παριστάνουν τον Δανιήλ να βιώνει το όραμα. Τις τρεις φορές που ο Δανιήλ βιώνει το όραμα, αγγίζεται επίσης.

Την πρώτη φορά που τον άγγιξε ο Γαβριήλ ήταν αφού είχε δει την εμφάνιση του δοξασμένου Χριστού, και η εμπειρία τον άφησε «σε βαθύ ύπνο επάνω στο πρόσωπό μου, και το πρόσωπό μου προς τη γη». Το όραμα είχε επιφέρει έναν διαχωρισμό, διότι εκείνοι που ήταν μαζί του «δεν είδαν το όραμα· αλλά μεγάλος τρόμος έπεσε επάνω τους, ώστε έφυγαν για να κρυφθούν». Κατά την πρώτη απογοήτευση, ο Ιερεμίας «κάθησε μόνος, εξαιτίας της χειρός του Θεού», και στον Βαλτασάρ «δεν απέμεινε δύναμη»· «διότι» η «ευπρέπεια» του «μετεβλήθη μέσα» του «σε φθορά, και» δεν «διατήρησε καμία δύναμη».

Αφού ο Γαβριήλ τον άγγιξε για πρώτη φορά, έπειτα έθεσε τον Δανιήλ στα γόνατά του και στις παλάμες των χεριών του. Κατόπιν πρόσταξε τον Δανιήλ να εννοήσει τα λόγια που του ελάλησε και να σηκωθεί όρθιος, πράγμα που εκείνος έκανε, αν και έτρεμε. Στη συνέχεια ο Γαβριήλ παρέχει στον Δανιήλ μια ανάλυση όσων συνέβησαν κατά τις είκοσι μία ημέρες του πένθους του. Δήλωσε ότι, αφού αγωνίστηκε με τους βασιλείς της Περσίας επί είκοσι μία ημέρες, ο Μιχαήλ κατέβηκε από τον ουρανό για να εμπλακεί στη μάχη, και τότε ο Γαβριήλ ήλθε για να απαντήσει στις προσευχές του Δανιήλ και να του εξηγήσει «τι θέλει συμβή εις τον λαόν σου εν ταις εσχάταις ημέραις». Όταν ο Μιχαήλ κατέβηκε από τον ουρανό, ο Γαβριήλ εστάλη να εξηγήσει στον Δανιήλ τις έσχατες ημέρες.

Η εξήγηση του Γαβριήλ δόθηκε στον Δανιήλ στο τέλος των είκοσι μίας ημερών πένθους, γεγονός το οποίο, στην εφαρμογή «γραμμή επί γραμμή» του ενδέκατου κεφαλαίου της Αποκαλύψεως, αντιπροσωπεύει την ώρα κατά την οποία ο Ιεζεκιήλ, στο τριακοστό έβδομο κεφάλαιο, προστάζεται δύο φορές να προφητεύσει προς τα νεκρά οστά, ώστε να αναστήσει τους δύο προφήτες εκ των τάφων τους. Αυτό συμβαίνει όταν ο Μιχαήλ κατέρχεται από τον ουρανό και ανασταίνει το σώμα του Μωυσέως, ενώ αρνείται να έλθει σε αντιλογία με τον Σατανά στην Επιστολή του Ιούδα. Ο Δανιήλ πρόκειται ακόμη να αγγιχθεί δύο ακόμη φορές, αφού ο Γαβριήλ του είχε δώσει την επισκόπηση των ημερών του πένθους.

Αφού ο Γαβριήλ τελείωσε, ο Δανιήλ «έστρεψε το πρόσωπόν του προς τη γη, και εσιώπησε»· και έπειτα ο Ίδιος ο Χριστός «ήγγισε» τα «χειίλη» του Δανιήλ, και τότε ο Δανιήλ «ήνοιξε» το «στόμα» του, «και ελάλησε, και είπε προς τον ιστάμενον ενώπιόν μου· Κύριέ μου, από της οράσεως αι οδύνοι μου ήλθον επ' εμέ, και ουδεμίαν δύναμιν εφύλαξα. Και πώς δύναται ο δούλος του κυρίου μου τούτου να λαλήσει μετά του κυρίου μου τούτου; διότι ως προς εμέ, ευθύς δεν απέμεινεν εν εμοί ουδεμία δύναμις, ουδέ πνοή έμεινεν εν εμοί.»

Η εμπειρία του να βλέπει και να συνομιλή με τον Χριστό ταπεινώνει τον Δανιήλ έως του κονιορτού. Ήτο άλαλος, και θα είχε παραμείνει ούτως, εάν ο Χριστός δεν είχε έγγίσει τα χειίλη του, καθώς τα χειίλη του Ήσαϊου είχαν άγγισθει από τον άνθρακα εκ του θυσιαστηρίου.

Θα συνεχίσουμε αυτή τη μελέτη στο επόμενο άρθρο.

«Καθώς ο Ησαΐας αντίκριζε αυτή την αποκάλυψη της δόξας και του μεγαλείου του Κυρίου του, κατακυριεύθηκε από αίσθηση της καθαρότητας και της αγιότητας του Θεού. Πόσο οξεία ήταν η αντίθεση ανάμεσα στην ασύγκριτη τελειότητα του Δημιουργού του και στην αμαρτωλή πορεία εκείνων που, μαζί με τον ίδιο, επί μακρόν συγκαταριθμούνταν μεταξύ του εκλεκτού λαού του Ισραήλ και του Ιούδα! «Ουαί εις εμέ!» ανεφώνησε· «διότι εχάθην· επειδή είμαι άνθρωπος ακαθάρτων χειλέων, και κατοικώ εν μέσω λαού ακαθάρτων χειλέων· διότι οι οφθαλμοί μου είδαν τον Βασιλέα, τον Κύριον των δυνάμεων.» Εδάφιο 5. Ιστάμενος, ούτως ειπείν, μέσα στο πλήρες φως της θείας παρουσίας εντός του εσωτέρου αγιαστηρίου, συνειδητοποίησε ότι, αν αφεθεί στη δική του ατέλεια και ανεπάρκεια, θα ήταν εντελώς ανίκανος να εκπληρώσει την αποστολή στην οποία είχε κληθεί. Αλλά ένας σεραφεΐμ απεστάλη για να τον απαλλάξει από την αγωνία του και να τον καταστήσει κατάλληλο για τη μεγάλη του αποστολή. Ένας ζωντανός άνθρακας από το θυσιαστήριο τέθηκε επάνω στα χείλη του, με τα λόγια: «Ιδού, τούτο ήγγισε τα χείλη σου· και η ανομία σου αφηρέθη, και η αμαρτία σου εκαθαρίσθη.» Τότε ακούσθηκε η φωνή του Θεού να λέγει: «Τίνα θέλω αποστείλει, και τίς θέλει υπάγει δι' Ημάς;» και ο Ησαΐας απάντησε: «Ιδού εγώ· απόστειλόν με.» Εδάφια 7, 8.»

«Ο ουράνιος επισκέπτης πρόσταξε τον αγγελιοφόρο που ανέμενε: “Υπαγε και ειπέ προς τον λαόν τούτον· Με την ακοήν θέλετε ακούσει, και δεν θέλετε εννοήσει· και βλέποντες θέλετε ιδεί, και δεν θέλετε αντιληφθεί. Πάχυνον την καρδίαν του λαού τούτου, και βάρυνον τα ότα αυτών, και κλείσον τους οφθαλμούς αυτών· μήποτε ίδωσι με τους οφθαλμούς αυτών, και ακούσωσι με τα ότα αυτών, και νοήσωσι με την καρδίαν αυτών, και επιστρέψωσι, και ιατρευθώσιν.” Εδάφια 9, 10.»

Το καθήκον του προφήτη ήταν σαφές· έπρεπε να υψώσει τη φωνή του σε διαμαρτυρία εναντίον των επικρατούντων κακών. Αλλά φοβόταν να αναλάβει το έργο χωρίς κάποια διαβεβαίωση ελπίδας. «Κύριε, έως πότε;» ρώτησε. Εδάφιο 11. Δεν πρόκειται ποτέ κανείς από τον εκλεκτό Σου λαό να κατανοήσει και να μετανοήσει και να θεραπευθεί;

«Το βάρος της ψυχής του υπέρ της πλανωμένης Ιούδα δεν επρόκειτο να φερθεί ματαιώς. Η αποστολή του δεν επρόκειτο να αποβεί εντελώς άκαρπη. Όμως τα κακά που είχαν πληθυνθεί επί πολλές γενεές δεν μπορούσαν να απομακρυνθούν στις ημέρες του. Καθ' όλη τη διάρκεια της ζωής του έπρεπε να είναι υπομονετικός, θαρραλέος διδάσκαλος—προφήτης ελπίδας καθώς και συμφοράς. Όταν τελικώς θα εκπληρωνόταν ο θείος σκοπός, θα φανεωνόταν ο πλήρης καρπός των προσπαθειών του και των κόπων όλων των πιστών αγγελιοφόρων του Θεού. Ένα υπόλοιπο θα εσώζετο. Για να πραγματοποιηθεί αυτό, τα μηνύματα προειδοποίησης και ικεσίας έπρεπε να απευθυνθούν προς το αποστατημένο έθνος, όπως διακήρυξε ο Κύριος: «Έως οὗ αἱ πόλεις ἔρημωθῶσιν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη κάτοικος, καὶ αἱ οἰκίαι, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχη ἄνθρωπος, καὶ ἡ γῆ ἔρημωθῆ παντελῶς, καὶ ὁ Κύριος ἀπομακρύνῃ τοὺς ἀνθρώπους μακρὰν, καὶ ἐν μέσῳ τῆς γῆς γίνῃ μεγάλη ἐγκατάλειψις.» Εδάφια 11, 12.»

«Οι βαριές κρίσεις που επρόκειτο να επέλθουν επί των αμετανόητων,—πόλεμος, εξορία, καταπίεση, η απώλεια ισχύος και κύρους μεταξύ των εθνών,—όλα αυτά επρόκειτο να έλθουν, ώστε όσοι θα αναγνώριζαν σε αυτά το χέρι ενός προσβεβλημένου Θεού να οδηγηθούν σε μετάνοια. Οι δέκα φυλές του βόρειου βασιλείου επρόκειτο σύντομα να διασκορπισθούν

μεταξύ των εθνών και οι πόλεις τους να αφεθούν έρημες· οι καταστροφικοί στρατοί εχθρικών εθνών επρόκειτο να σαρώσουν τη γη τους ξανά και ξανά· ακόμη και η Ιερουσαλήμ επρόκειτο τελικά να πέσει, και ο Ιούδας να οδηγηθεί στην αιχμαλωσία· όμως η Γη της Επαγγελίας δεν επρόκειτο να παραμείνει για πάντα ολοκληρωτικά εγκαταλελειμμένη. Η διαβεβαίωση του επουράνιου επισκέπτη προς τον Ησαΐα ήταν: «Και έτι εν αυτή θέλει είσθαι δέκατον, και θέλει επιστρέψει, και θέλει καταφαγωθή· ως τερέβινθος και ως δρυς, των οποίων η ουσία είναι εν αυτοίς, όταν ρίψωσι τα φύλλα αυτών· ούτω το άγιον σπέρμα θέλει είσθαι η ουσία αυτής.» Εδάφιο 13.»

«Αυτή η βεβαίωση περί της τελικής εκπληρώσεως του σκοπού του Θεού έφερε θάρρος στην καρδιά του Ησαΐα. Τι κι αν οι επίγειες δυνάμεις παρατάσσονται εναντίον του Ιούδα; Τι κι αν ο αγγελιαφόρος του Κυρίου συναντά αντίθεση και αντίσταση; Ο Ησαΐας είχε δει τον Βασιλέα, τον Κύριο των δυνάμεων· είχε ακούσει τον ύμνο των Σεραφείμ: “Όλη η γη είναι πλήρης της δόξας Του.” είχε την υπόσχεση ότι τα μηνύματα του Ιεχωβά προς τον αποστατημένο Ιούδα θα συνοδεύονταν από την ελεγκτική δύναμη του Αγίου Πνεύματος· και ο προφήτης ενδυναμώθηκε για το έργο που βρισκόταν ενώπιόν του. Εδάφιο 3. Καθ’ όλη τη μακρά και επίπονη αποστολή του έφερε μαζί του την ανάμνηση αυτού του οράματος. Επί εξήντα έτη ή και περισσότερο στάθηκε ενώπιον των τέκνων του Ιούδα ως προφήτης ελπίδας, γινόμενος ολοένα και πιο τολμηρός στις προρρήσεις του περί της μελλοντικής θριαμβεύσεως της εκκλησίας.» Προφήτες και Βασιλείς, 307–310.